

ЧАРОБНА КУЋИЦА НА ДРВЕТУ бр. 9

ДЕЛФИНИ У ПРАСКОЗОРЈЕ

Мери Поуп Озборн
Илустровао Сал Мердока

Превела
Милица Цветковић

мала лагуна

Наслов оригинала

Mary Pope Osborne
DOLPHINS AT DAYBREAK

Text Copyright © 1995 by Mary Pope Osborne
Illustrations Copyright © 1995 by Sal Murdocca

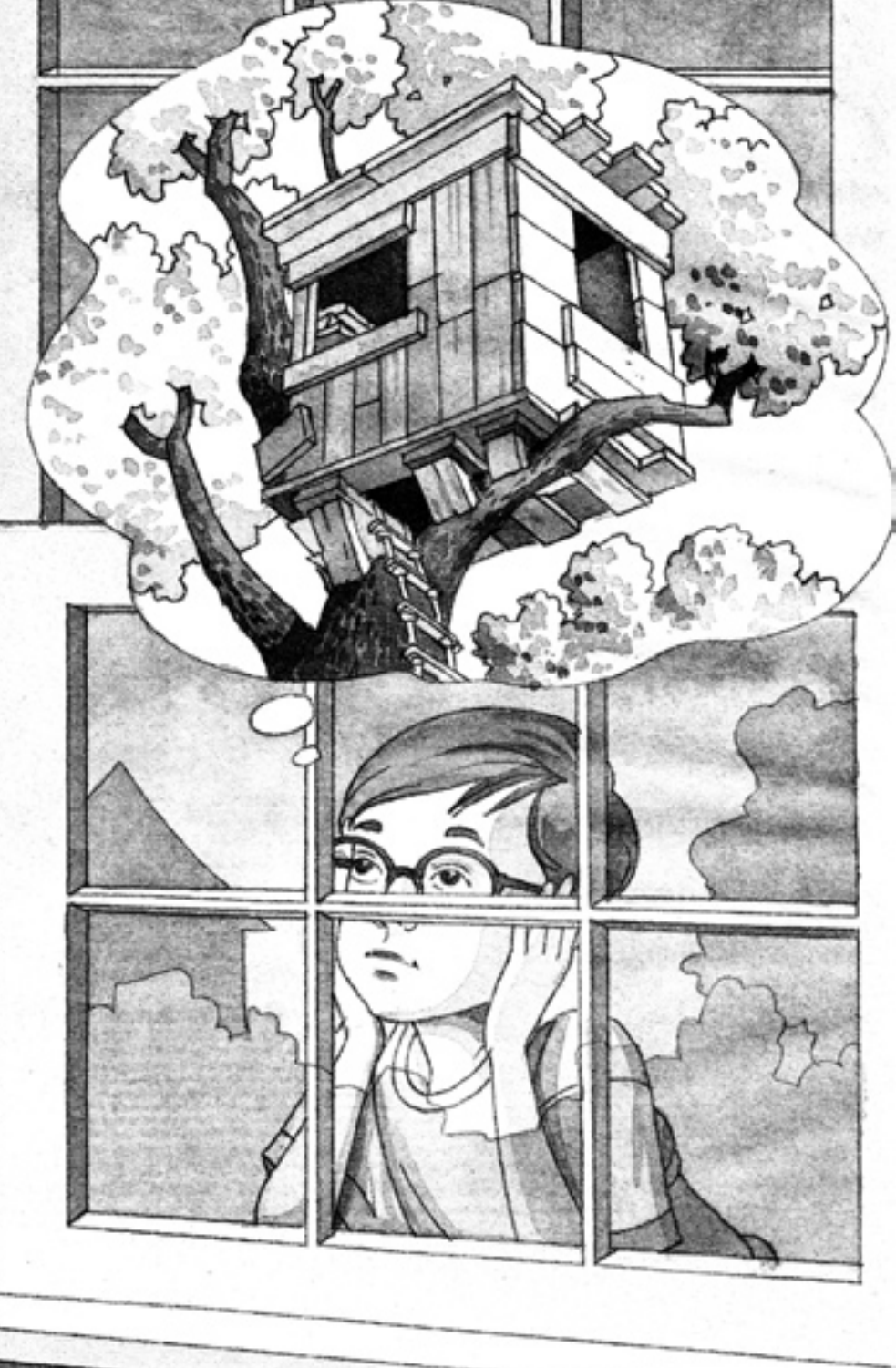
Published by arrangement with Random House Children's Books,
a division of Random House, Inc.

Translation Copyright © 2006 за српско издање, ЛАГУНА

Садржај

1. Мајстори библиотекари	9
2. Гребен	19
3. Мини-подморница	28
4. Рибљи град	32
5. Два ока	39
6. П-У-К-О-Т-И-Н-А	44
7. Останите мирни	50
8. Пливај да спасеш живу главу!	56
9. Јаој!	62
10. Прави бисер	72

Посвећено Метџи Стейпанек

1.

Мајстори библиотекари

Џек је зурio кроз кухињски прозор.

Сунце још није изашло. Али небо је постајало све светлије.

Џек је већ дуго био будан. Размишљао је о ономе што је сањао – био је то сан о Моргани ле Феј.

Чаробна кућица се враћила на дрво, рекла му је Моргана. Чекам вас.

Џек је пожелео да су снови стварни. Недостајала му је Морганина чаробна кућица на дрвету.

„Џек!“ На вратима се појавила његова млађа сестра Ени. „Морамо *смести* да кренемо у шуму!“, викала је.

„Зашто?“, упитао је Џек.

„Сањала сам Моргану!“, изјавила је Ени. „Рекла је да се чаробна кућица вратила на дрво и да нас чека!“

„То сам сањао *ја*“, побунио се Џек.

„Ауууу“, узвикнула је Ени, „рекла је и теби? Значи, *мора* да је нешто важно.“

„Али снови нису стварни“, казао је Џек.

„Неки снови нису. Али овај јесте“, уверавала га је Ени. „То једноставно осећам.“ Отворила је задња врата. „Видећемо се касније!“

„Чекај, чекај! Идем и ја!“, узвикнуо је Џек.

Појуррио је уз степенице. *Кад сањаш исти сан, то сигурно нешто значи*, помислио је.

Зграбио је ранац и убацио у њега свеску и оловку.

Онда је потрчао низ степенице.

„Мама, брзо ћемо се вратити!“, довикнуо је у дневну собу.

„Куда ћете овако рано?“, питао га је тата.

„Само да се накратко прошетамо!“, одговорио је Џек.

„Синоћ је падала киша“, опоменула га је мама. „Немојте да поквасите обућу.“

„Нећемо!“

Џек је јурнуо на врата. Ени га је чекала.

„Идемо!“, казала је.

Небо је било бледосиво. Ваздух је мирисао свеже, као да је умивен.

Џек и Ени су потрчали својом тихом улицом све до шуме Жапчевог Рукавца.

Запутили су се међу дрвеће. Убрзо су стигли до највишег храста у шуми. Тамо, високо у крошњи, стајала је дрвена кућица.

„*Стварно* се вратила!“, прошапутао је Џек.

Неко их је гледао с прозора кућице на дрвету – симпатична старица дуге, беле косе: Моргана ле Феј.

„Попните се“, позвала их је библиотекарка чаробница.

Џек и Ени су се попели уз морнарске лествице од канапа и ушли у кућицу на дрвету.

На светлу свитања, разабрали су Моргану ле Феј. Изгледала је предивно у црвеном сомотском огртачу.

Џек је боље наместио наочаре. Није могао да престане да се смешка.

„Обоје смо те сањали!“, саопштила јој је Ени.

„Знам“, одговорила је Моргана.

„Знаш?“

„Да, ја сам вам послала тај сан“, потврдила је Моргана, „зато што ми је потребна ваша помоћ.“

„Каква помоћ?“, упитао је Џек.

„Чаробњак Мерлин је опет изводио своје подвале“, објаснила је Моргана. „Тако да нисам имала времена да прикупим књиге за библиотеку Камелота.“

„Можемо ли ми да их покупимо уместо тебе?“, питала је Ени.

„Да, али да бисте могли да сакупљате књиге кроз време, морали бисте да будете мајстори библиотекари“, рекла је Моргана.

„Ох“, тужно је уздахнула Ени.

„Али можете да *постанете* мајстори библиотекари“, казала је Моргана, „ако положите испит.“

„Стварно?“, питала је Ени.

„Какав испит?“, упитао је Џек.

„Морате показати да знате да обавите истраживање“, рекла је Моргана, „и доказати да можете да пронађете одговоре на тешка питања.“

„Како?“, питала је Ени.

„Тако што ћете решити четири загонетке“, рекла је Моргана. Посегла је у наборе огртача и извадила неки савијени папир.

„Прва загонетка је написана на овом древном свитку“, рекла је. „А ова књига ће вам помоћи да пронађете решење.“

Држала је неку књигу у руци. На корицама су биле исписане речи *Водич за океан*.

„Тамо треба да идете“, рекла је Моргана.

„Океан! О, боже!“, узвикнула је Ени. Прст је уперила у предње корице. „Волела бих да...“

„Стани!“ Џек је зграбио Ени за руку. „Како ћемо знати да смо нашли прави одговор на загонетку?“, упитао је Моргану.

„Знаћете“, тајанствено је одговорила Моргана. „Уверавам вас да ћете знати.“

Џек је пустио Енину руку. Онда је она поново показала на корице и довршила своју жељу: „Волела бих да одемо тамо.“

Ветар је почео да дува.

„Хоћеш ли и ти с нама, Моргана?“, питао је Џек.

Пре него што је Моргана успела да одговори, кућица на дрвету је почела да се окреће.

Џек је затворио очи.

Чаробна кућица се окретала све брже и брже.

А онда се све умирило.

Потпуно се умирило.

Џек је отворио очи.

Моргане ле Феј више није било.

На месту где је она стајала остали су само древни свитак и књига о океану.

2.

Гребен

Поветарац је пирио кроз прозор. Чуло се како галебови креште, а таласи заплускују обалу.

Ени је подигла свитак са загонетком. Одвила га је. Она и Џек су заједно прочитали загонетку:

Грубо и сиво као камен,
обично сам биће
како само може бити,
али дубоко у мени
лепота ће се кристи.
Шта сам ја?

„Хајде да пронађемо решење“, предложила је Ени.

Она и Џек су погледали кроз прозор. Чаробна кућица није стајала на дрвету. Налазила се на тлу.

„Зашто је тло ружичасто?“, питао је Џек.

„Не знам“, одговорила је Ени. „Али изаћи ћу тамо.“

„Ја ћу прво да обавим истраживање“, рекао је Џек.

Ени је изашла из чаробне кућице.

Џек је подигао књигу о океану и прелистао је.

Пронашао је слику ружичастог острва окруженог водом. Прочитао је:

Ово је корални гребен.

Корали су сићушне морске животиње.

Кад угину, њихови костури остају.

С временом, од наталожених костурића настаје гребен.

„О, човече, сићушни костури“, одушевио се Џек. Извукао је свеску и записао:

милиони сићушних костура

„Џек! Џек! Дођи ово да видиш“, викала је Ени.

„Шта је то?“

„Не знам. Али теби ће се допасти!“, рекла је.

Џек је убацио свеску и књигу о океану у ранац. Изашао је кроз прозор.

„Је ли то решење наше загонетке?“, повикао је.

„Мислим да није. Не изгледа нарочито обично“, рекла је Ени.

Стајала је тик уз воду. Поред ње се налазила справа чудног изгледа.

Џек је пожурио преко неравног корала да би боље загледао.

Справа је била делом на гребену, делом у бистрој, плавој води. Изгледала је као огромни бели мехур с великим прозором.

„Је ли то нека посебна врста брода?“, пита-
ла је Ени.

Џек је нашао слику ове справе у књизи о
океану. Прочитао је:

**Научници који истражују океан
називају се океанографи.**

**Они понекад путују малим подвод-
ним возилима која се зову гњурили-
це или мини-подморнице да би
истраживали морско дно.**

„Ово је мини-подморница“, казао је Џек.
Извукао је свеску.

„Хајде да уђемо у њу“, предложила је Ени.

„Не!“, узвикнуо је Џек. Заправо, и сам је
желео да види како подморница изгледа изну-
тра. Али само је одмахнуо главом. „Не може-
мо. Није наша.“

„Само мало да завиримо“, наваљивала је
Ени. „Могло би да нам помогне у решавању
загонетке.“

Џек је уздахнуо. „Добро. Али морамо да бу-
демо опрезни. Ништа не дирај“, упозорио ју је.

„Не брине“, одговорила је Ени.

„И изуј ципеле да се не би поквасиле“, додао
је Џек.

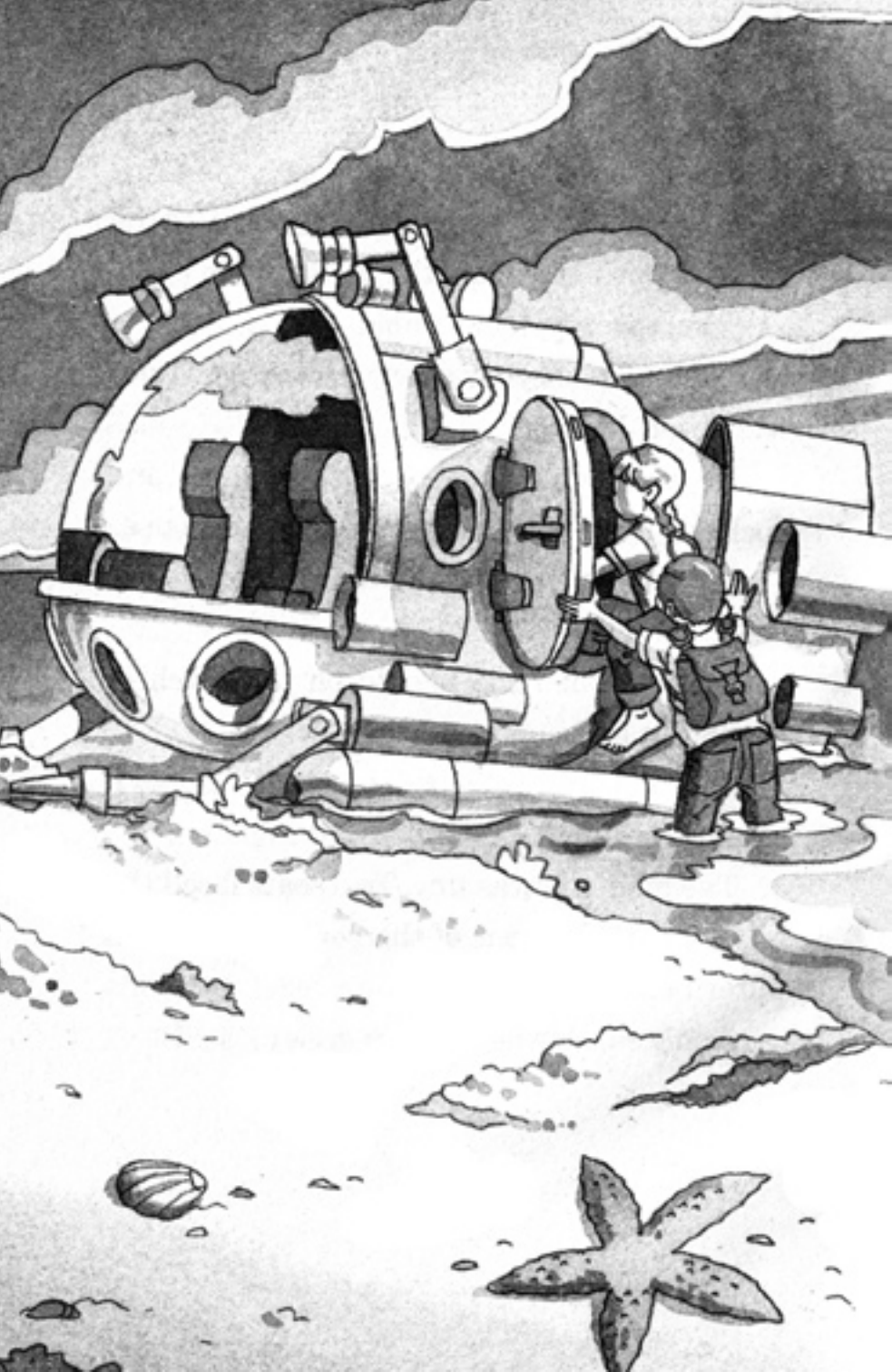
Он и Ени су скинули ципеле и чарапе и ба-
цили их према чаробној кућици.

Онда су опрезно закорачили по оштром
коралу.

Ени је окренула ручку на поклопцу мини-
подморнице. Поклопац се подигао.

Она и Џек су се попели унутра. Поклопац
се уз тресак затворио.

Мини-подморница је била мајушна. Имала
је два седишта, окренута ка великом прозору.
Испред седишта налазио се компјутер угра-
ђен у контролну таблу.

Ени је села.

Џек је отворио књигу и прочитао још понешто са странице о мини-подморницама:

Мини-подморнице имају јак труп како би задржале ваздух унутра и заштитиле од притиска воде оне који су у њој.

Компјутери служе за навођење мини-подморнице по океану.

„Јаој!“, узвикнула је Ени.

„Шта је било?“ Џек је подигао поглед.

Ени је махала рукама испред компјутера. Сада се на екрану појавила мапа.

„Шта се дешава?“, упитао је Џек.

„Само сам притисла неколико дугмића...“, одговорила је Ени.

„Шта? Рекао сам ти да не дираш ништа!“, љутнуо се Џек.

Укључио се неки вентилатор. Мини-подморница се тргла уназад.

„Изађи напоље!“, казао је Џек.

Он и Ени су добауљали до врата. Џек је ухватио ручку.

Међутим, закаснили су.

Мини-подморница је склизнула с гребена.

Тихо су заронили у дубину.

